

I

Jack Reacher bestelde een espresso, dubbel, ongepelde bonen, geen melk, polystyreen beker, geen porselein, en voordat die op zijn tafeltje stond, zag hij iemands leven voorgoed veranderen. Niet dat de ober traag was. Alleen maar dat wat er gebeurde, gehaald was. Zo gehaald dat Reacher geen idee had van waar hij naar keek. Het was gewoon iets wat in de stad gebeurt, wat over de hele wereld de hele dag door miljoenen keren gebeurt: een man deed een auto van het slot, stapte in en reed weg. Meer niet. Maar dat was voldoende.

De espresso was bijna perfect geweest en dus ging Reacher precies vierentwintig uur later terug naar hetzelfde café. Twee avonden na elkaar naar dezelfde plek was ongebruikelijk voor Reacher, maar voor een goede kop koffie kon hij wel een uitzondering maken, vond hij. Het café lag aan de westkant van Sixth Avenue in New York, midden in het blok tussen Bleecker en Houston. Het was gevestigd op de begane grond van een opvallend pand met drie verdiepingen. De verdiepingen boven het café zagen eruit als anonieme huurflatjes. Het café zelf zag eruit alsof het zo vanuit een achterstraatje in Rome was overgebracht. Binnen was er weinig licht en een houten betimmering vol krasen en een gedeukte, verchromde machine zo heet en zo lang als een locomotief, en een bar. Buiten stond één rij metalen tafeltjes op het trottoir achter een laag scherm van canvas. Reacher nam hetzelfde laatste tafeltje waar hij de vorige dag aan had gezeten en ging op dezelfde stoel zitten. Hij strekte zijn benen, maakte het zich gemakkelijk en wipte zijn stoel achterover op twee poten. Zo zat hij met zijn rug tegen de gevel van het café en keek hij naar het oosten over het trottoir en de volle breedte van Sixth Avenue. Hij zat graag buiten in de zomer, in New York. Vooral 's avonds. Hij hield van de geladen duisternis en de hete, ver-

vuilde lucht en de uitbarstingen van lawaai en verkeer en de maniakaal gillende sirenes en de samengepakte massa mensen. Een eenzaam man kon zich zo tegelijkertijd met alles verbonden voelen en geïsoleerd.

Hij werd bediend door dezelfde ober als de avond ervoor en bestelde hetzelfde, een dubbele espresso in een polystyreen beker, geen suiker, geen lepeltje. Hij betaalde ervoor toen het voor hem werd neergezet en liet het wisselgeld op het tafeltje liggen. Op die manier kon hij precies op het moment dat hij het wilde, vertrekken zonder de ober te beledigen, de eigenaar op te lichten of het porselein te stelen. Reacher regelde in zijn leven altijd alles tot in de kleinste details, zodat hij in een vloek en een zucht verdwenen kon zijn. Het was een dwangmatige gewoonte. Hij bezat niets en had niets bij zich. Fysiek was hij kolossaal, maar hij wierp maar een minimale schaduw en liet amper sporen na.

Hij dronk zijn koffie langzaam op en voelde de warmte die het plaveisel uitstraalde. Hij keek naar auto's en mensen. Zag taxi's naar het noorden glijden en vuilniswagens parkeren langs de stoeprand. Zag groepjes buitenissige jongeren op weg naar het clubcircuit. Zag meisjes die ooit jongens waren geweest naar het zuiden wiebelen. Zag een blauwe, Duitse sedan parkeren. Zag een gedrongen gebouwde man in een grijs pak uitstappen en naar het noorden lopen. Zag hoe hij zijn weg zocht tussen twee tafeltjes op het trottoir en het café in liep, op het personeel af dat achterin bij elkaar stond. Zag hoe hij vragen stelde.

De man was van doorsnee lengte, niet jong, niet oud, zo stevig dat je hem niet mager kon noemen, zo slank dat je hem niet zwaar gebouwd kon noemen. Zijn haar was grijs aan de slapen, kortgeknipt en verzorgd. Hij balanceerde op de bal van zijn voet. Zijn mond bewoog maar weinig als hij sprak. Zijn ogen deden dat wel. Ze schoten onvermoebaar van links naar rechts. De man was ongeveer veertig, dacht Reacher, en dat hij de veertig had gehaald had hij te danken aan het feit dat hij voortdurend op de hoogte was van wat er om hem heen gebeurde. Reacher had diezelfde blik gezien in de ogen van elite-infanteristen die lange tochten door het oerwoud hadden overleefd.

Toen keerde de ober die Reacher had bediend, zich plotseling om en wees naar hem. De gedrongen gebouwde man in het grijze pak

staarde naar hem. Reacher staarde terug, over zijn schouder, door het raam. Ze maakten oogcontact. De man zei zonder het oogcontact te verbreken, geluidloos *dank u* tegen de ober en liep terug naar de ingang. Hij liep de deur uit, sloeg af naar rechts binnen het scherm van canvas en zocht zijn weg naar Reachers tafeltje. Reacher liet hem daar even zwijgend staan, terwijl hij zijn gedachten ordende. Toen zei hij ‘Ja’ tegen hem, als een antwoord, niet als een vraag.

‘Hoezo “ja”?’ zei de man.

‘Ja, wat dan ook,’ zei Reacher. ‘Ja, ik vermaak me prima vanavond, ja, je mag erbij komen zitten, ja, je mag me vragen wat het dan ook is wat je wilt vragen.’

De man trok een stoel naar zich toe en ging zitten met zijn rug naar de verkeersstroom en blokkeerde het zicht van Reacher.

‘In feite wil ik inderdaad iets vragen,’ zei hij.

‘Ik weet het,’ zei Reacher. ‘Over gisteravond.’

‘Hoe wist je dat?’ De man had een lage, kalme stem en zijn accent was vlak, afgebeten en Brits.

‘De ober wees naar mij,’ zei Reacher. ‘En het enige wat mij onderscheidt van de andere klanten is dat ik hier gisteravond was en zij niet.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Kijk eens de andere kant op,’ zei Reacher. ‘Kijk eens naar het verkeer.’

De man wendde zijn hoofd af. Keek naar het verkeer.

‘Vertel me nu eens wat ik aanheb,’ zei Reacher.

‘Groen overhemd,’ zei de Brit. ‘Katoen, flodderig, goedkoop, ziet er niet nieuw uit, mouwen opgerold tot de elleboog, over een groen t-shirt, ook goedkoop en niet nieuw, een beetje strak, niet ingestopt, kaki broek, geen sokken, Engelse schoenen, gehamerd leer, bruin, niet nieuw, maar ook niet erg oud, waarschijnlijk duur, versleten veters alsof je er te hard aan trekt wanneer je ze dichtknoopt. Misschien een teken van obsessieve zelfdiscipline.’

‘Oké,’ zei Reacher.

‘Hoezo “oké”?’

‘Je ziet dingen,’ zei Reacher. ‘Ik zie ook dingen. We zijn van hetzelfde type. We lijken op elkaar als twee druppels water. Ik ben hier nu de enige klant die er gisteravond ook was. Dat weet ik

zeker. En dat vroeg je aan het personeel. Moet wel. Dat kan de enige reden zijn geweest waarom de ober mij aanwees.’

De man keerde zich weer naar Reacher.

‘Heb je gisteravond een auto gezien?’

‘Ik heb genoeg auto’s gezien gisteravond,’ zei Reacher. ‘Dit is Sixth Avenue.’

‘Een Mercedes-Benz. Daar geparkeerd.’ De man draaide zich half om op zijn stoel en wees schuin naar een leeg stuk langs de stoep-
rand aan de overkant van de straat bij een brandkraan.

Reacher zei: ‘Zilvergrijs, vierdeurs sedan, een s-420, kenteken-
platen uit New York die beginnen met OSC, veel kilometers in de
stad, smerige lak, slijtplekken op de banden, groezelige sierstrips,
deuken en krassen op beide bumpers.’

De man draaide zich weer om.

‘Je hebt hem gezien,’ zei hij.

‘Hij stond daar,’ zei Reacher. ‘Natuurlijk heb ik hem gezien.’

‘Heb je hem ook zien wegrijden?’

Reacher knikte. ‘Even voor kwart voor twaalf stapte er een ke-
rel in die wegreed.’

‘Je draagt geen horloge.’

‘Ik weet altijd hoe laat het is.’

‘Het moet al tegen middernacht zijn geweest.’

‘Misschien,’ zei Reacher. ‘Het zal wel.’

‘Heb je de chauffeur nog kunnen zien?’

‘Dat zei ik. Ik zag hem instappen en wegrijden.’

De man stond op.

‘Je moet met me mee,’ zei hij. Toen stak hij zijn hand in zijn zak.

‘Ik betaal je koffie.’

‘Die heb ik al betaald.’

‘Dan kunnen we weg.’

‘Waar naartoe?’

‘Mijn baas.’

‘Wie is je baas?’

‘Een man die Lane heet.’

‘Je bent niet van de politie,’ zei Reacher. ‘Dat denk ik. Op grond
van observatie.’

‘En dat is?’

‘Je accent. Je bent geen Amerikaan. Je bent Brits. De NYPD is nog
niet zo wanhopig.’

‘De meesten van ons zijn Amerikanen,’ zei de Brit. ‘Maar je hebt gelijk, we zijn niet van de politie. We zijn gewone staatsburgers.’
‘Wat voor soort?’

‘Het soort dat het voor jou de moeite waard zal maken om de kerel te beschrijven die is weggereden in die auto.’

‘De moeite waard, hoe?’

‘Financieel,’ zei de man. ‘Kan het ook nog anders?’

‘Op een heleboel manieren,’ zei Reacher. ‘Ik denk dat ik hier blijf.’

‘Dit is belangrijk.’

‘Hoe belangrijk?’

De man in het pak ging weer zitten.

‘Dat kan ik niet vertellen,’ zei hij.

‘Tot ziens,’ zei Reacher.

‘Daar kan ik niets aan doen,’ zei de man. ‘Meneer Lane vindt het van essentieel belang dat niemand ervan weet. En daar heeft hij goede redenen voor.’

Reacher hield zijn beker scheef en keek wat er nog in zat. Bijna leeg.

‘Heb jij een naam?’ vroeg hij.

‘Jij?’

‘Jij eerst.’

De man stak een duim in het borstzakje van zijn pak en schoof er een zwartleren kaartetui uit. Hij opende het en schoof er met dezelfde duim een visitekaartje uit. Hij schoof het over het tafeltje. Het was een mooi kaartje. Zwaar linnenpapier, tekst in reliëf, inkt die nog steeds nat leek. Langs de bovenrand stond: *Operational Security Consultants*.

‘osc,’ zei Reacher. ‘Net als het nummerbord.’

De Brit zei niets.

Reacher glimlachte. ‘Jullie doen beveiliging en je hebt je auto laten stelen? Ik begrijp waarom niemand ervan mag weten.’

De man zei: ‘Het gaat niet om de auto.’

Midden op het kaartje stond een naam: *John Gregory*. Onder de naam stond: *British Army, Retired*. En daaronder een functieomschrijving: *Executive Vice President*.

‘Hoe lang ben je er al uit?’ vroeg Reacher.

‘Uit het Britse leger?’ zei de man die Gregory heette. ‘Zeven jaar.’

‘Eenheid?’

‘SAS.’

‘Je ziet het nog steeds aan je.’

‘Bij jou ook,’ zei Gregory. ‘Hoe lang ben jij er al uit?’

‘Zeven jaar,’ zei Reacher.

‘Eenheid?’

‘US Army CID, voornamelijk.’

Gregory keek op, geïnteresseerd. ‘Rechercheur?’

‘Voornamelijk.’

‘Rang?’

‘Weet ik niet meer,’ zei Reacher. ‘Het is al zeven jaar geleden.’

‘Wees niet zo bescheiden,’ zei Gregory. ‘Waarschijnlijk was je minstens luitenant-kolonel.’

‘Majoor,’ zei Reacher. ‘Verder ben ik nooit gekomen.’

‘Carrièreproblemen?’

‘Genoeg.’

‘Heb je een naam?’

‘De meeste mensen hebben een naam.’

‘En die is?’

‘Reacher.’

‘En wat doe je nu?’

‘Ik probeer rustig een kop koffie te drinken.’

‘Heb je werk nodig?’

‘Nee,’ zei Reacher. ‘Niet nodig.’

‘Ik was sergeant,’ zei Gregory.

Reacher knikte. ‘Dat dacht ik al. SAS-jongens zijn meestal sergeant. En zo zie je er ook uit.’

‘En ga je nog mee om te praten met meneer Lane?’

‘Ik heb je verteld wat ik heb gezien. Jij kunt het aan hem doorgeven.’

‘Meneer Lane zal het rechtstreeks van jou willen horen.’

Reacher keek opnieuw in zijn beker. ‘Waar is hij?’

‘Dichtbij. Tien minuten.’

‘Ik weet het niet,’ zei Reacher. ‘Ik geniet van mijn espresso.’

‘Neem maar mee. Het is een polystyreen beker.’

‘Ik zit hier eigenlijk prima.’

‘Tien minuten, meer niet.’

‘Het lijkt me nogal een boel gedoe over een gestolen auto, ook al is het een Mercedes-Benz.’

‘Het gaat niet om de auto.’

‘Waar gaat het dan wel om?’

‘Leven en dood,’ zei Gregory. ‘Op dit moment waarschijnlijk meer om dood dan om leven.’

Reacher keek nog een keer in zijn beker. Er was minder dan een halve centimeter lauw, schuimig drab over. Meer niet. Hij zette de beker neer.

‘Oké,’ zei hij. ‘Laten we dan maar gaan.’

2

De blauwe Duitse sedan bleek een nieuwe BMW-7 te zijn met osc-kentekenplaten. Gregory ontsloot de portieren op drie meter afstand met een afstandsbediening en Reacher ging scheef voorin zitten, zocht het knopje en schoof de stoel helemaal naar achteren voor genoeg beenruimte. Gregory haalde een kleine, zil-verkleurige mobiel tevoorschijn en koos een nummer.

‘Ik kom eraan met een getuige,’ zei hij afgebeten en Brits. Hij klapte de telefoon dicht, startte de motor en zocht een plekje in het middernachtelijke verkeer.

De tien minuten bleken er twintig te worden. Gregory reed naar het noorden over Sixth Avenue, midtown door naar 57th Street en toen twee blokken naar het westen. Hij sloeg rechts af Eighth op, rond Columbus Circle, Central Park West in en uiteindelijk 72nd Street in. Hij stopte voor het Dakota Building.

‘Aardig optrekje,’ zei Reacher.

‘Meneer Lane wil alleen het beste,’ zei Gregory neutraal.

Ze stapten uit en stonden op het trottoir terwijl een andere man in een grijs pak uit de schaduw kwam en in de auto stapte en ermee wegreed. Gregory ging Reacher voor het gebouw in en met de lift omhoog. De hal en de gangen waren even donker en statig als de buitenkant van het gebouw.

‘Heb je Yoko wel eens gezien?’ vroeg Reacher.

‘Nee,’ zei Gregory.

Ze stapten op de vierde verdieping uit. Gregory liep voorop een bocht om en de deur van een appartement ging voor hen open. Het personeel in de hal moest hen hebben aangekondigd. De deur die openging was van zwaar eikenhout met de kleur van honing en het warme licht dat erdoor de hal in scheen, had ook de kleur van honing. Het appartement was een grote massieve ruimte. Er was een kleine vierkante hal die toegang bood tot een grote vierkante woonkamer. In de woonkamer was het koel, er waren ge-

le wanden en lage schemerlampen op tafeltjes en gemakkelijke stoelen en sofa's, allemaal bekleed met bedrukte stoffen. Hij was vol met zes mannen. Geen van hen zat. Ze stonden allemaal zwijgend. Drie van hen droegen net als Gregory een grijs pak en drie droegen een zwarte spijkerbroek met een zwart nylon jack. Reacher zag meteen dat het allemaal ex-militairen waren. Net als Gregory. Ze hadden allemaal die uitstraling. Het appartement zelf straalde de wanhopige rust uit van een commandobunker ver van de plek waar een veldslag op datzelfde moment helemaal uit de hand liep.

Alle zes mannen draaiden zich om en keken naar Reacher toen hij binnenkwam. Niemand zei iets. Maar vijf van de mannen keken vervolgens naar de zesde, zodat hij, dacht Reacher, wel meneer Lane moest zijn. De baas. Hij was een halve generatie ouder dan zijn mannen. Hij droeg een grijs pak. Hij had grijs haar, kort op zijn schedel geschoren. Hij was misschien een paar centimeter langer dan doorsnee en slank. Zijn gezicht was bleek en stond bezorgd. Hij stond kaarsrecht, pijnlijk gespannen, zijn gespreide vingertoppen steunden op een tafel, waarop een ouderwetse telefoon stond en een ingelijste foto van een mooie vrouw. 'Dit is de getuige,' zei Gregory.

Geen antwoord.

'Hij zag de chauffeur,' zei Gregory.

De man bij de tafel wierp een blik op de telefoon en liep er toen bij weg, in de richting van Reacher, hem bekijkend, opnemend en beoordelend. Hij stopte op een meter afstand en stak zijn hand uit.

'Edward Lane,' zei hij. 'Het doet me genoeg kennis met je te maken.' Hij had een Amerikaans accent, afkomstig uit de een of andere uithoek ver van de Upper West Side van Manhattan, Arkansas misschien, of het platteland van Tennessee, maar hoe dan ook nog maar vaag herkenbaar, omdat hij jaren had blootgestaan aan de neutrale toon van het leger. Reacher noemde zijn eigen naam en schudde Lane de hand. Droog, niet warm, niet koud.

'Vertel me wat je hebt gezien,' zei Lane.

'Ik zag een kerel die in een auto stapte,' zei Reacher. 'Hij reed ermee weg.'

'Ik heb details nodig,' zei Lane.

‘Reacher heeft bij de US Army CID gezeten,’ zei Gregory. ‘Hij beschreef de Benz exact.’

‘Beschrijf de chauffeur dan maar voor me,’ zei Lane.

‘Ik heb meer van de auto gezien dan van de chauffeur,’ zei Reacher. ‘Waar was je zelf?’

‘In een café. De auto stond iets meer naar het noordoosten, aan de andere kant van Sixth Avenue. Misschien een hoek van twintig graden, misschien dertig meter weg.’

‘Waarom keek je ernaar?’

‘Hij stond fout geparkeerd. Hij leek daar niet te horen. Ik had het vermoeden dat hij bij een brandkraan stond.’

‘Dat was ook zo,’ zei Lane. ‘En wat toen?’

‘Toen stak er een man de straat over naar de auto. Niet bij een zebrapad. Schuin, door gaten in het verkeer. Onder een hoek die ongeveer gelijk was aan mijn zichtlijn, misschien twintig graden. Dus ik heb vooral zijn rug gezien, het hele stuk.’

‘En toen?’

‘Hij stak een sleutel in het slot en stapte in. Ging ervandoor.’

‘Naar het noorden natuurlijk, omdat het Sixth Avenue was. Sloeg hij af?’

‘Niet dat ik kon zien.’

‘Kun je hem beschrijven?’

‘Blauwe spijkerbroek, blauw overhemd, blauw petje, witte sportschoenen. Zijn kleren waren oud en zaten gemakkelijk. Hij had een doorsnee lengte, doorsnee gewicht.’

‘Leeftijd?’

‘Ik heb zijn gezicht niet gezien. Ik heb vooral zijn rug gezien. Maar hij liep niet als een jongen. Hij was minstens dertig. Misschien veertig.’

‘Hoe liep hij precies?’

‘Hij was geconcentreerd. Hij liep recht op de auto af. Niet gehaast, maar er was geen twijfel mogelijk over waar hij naartoe liep. De manier waarop hij zijn hoofd hield, denk ik dat hij het hele stuk naar de auto keek. Als een vaststaand doel. Als een doelwit. En de manier waarop hij zijn schouder hield, denk ik dat hij misschien de sleutel wel het hele stuk horizontaal voor zich heeft gehad. Als een kleine lans, geconcentreerd en doelbewust. En vastberaden. Zo liep hij.’

‘Waar kwam hij vandaan?’

‘Van achter mijn schouder, min of meer. Misschien liep hij naar het noorden en stapte hij bij het café van het trottoir, naar het noordoosten door het verkeer.’

‘Zou je hem terug herkennen?’

‘Misschien,’ zei Reacher. ‘Maar alleen aan zijn kleren en zijn manier van lopen en zijn houding. Niets waar je iemand mee kunt overtuigen.’

‘Als hij dwars door het verkeer overstak, moet hij ook naar het zuiden hebben gekeken om te zien wat er aan kwam. Op zijn minst één keer. Dan zou je de rechterkant van zijn gezicht moeten hebben gezien. En toen hij later achter het stuur zat, zou je de linkerkant van zijn gezicht gezien moeten hebben.’

‘Een kleine hoek, beide keren,’ zei Reacher. ‘En het licht was niet fantastisch.’

‘Hij moet in het licht van koplampen hebben gelopen.’

‘Hij was blank,’ zei Reacher. ‘Geen baard of snor. Dat is alles wat ik heb gezien.’

‘Blanke man,’ zei Lane. ‘Tussen de vijfendertig en vijfenveertig. Dat sluit, schat ik, tachtig procent van de bevolking uit, misschien wel meer, maar het is niet goed genoeg.’

‘Was je niet verzekerd?’ vroeg Reacher.

‘Het gaat niet om de auto,’ zei Lane.

‘Hij was leeg,’ zei Reacher.

‘Hij was niet leeg,’ zei Lane.

‘Wat zat erin dan?’

‘Hartelijk dank, meneer Reacher,’ zei Lane. ‘U hebt ons heel erg geholpen.’

Hij draaide zich om en liep terug naar waar hij vandaan kwam, bij de tafel met de telefoon en de foto. Hij stond er kaarsrecht naast en spreidde opnieuw zijn vingers en zette de vingertoppen zacht op het gepolitoerde hout, vlak bij de telefoon alsof de aanraking een binnenkomend gesprek zou doorgeven voordat de elektronische puls de bel zou doen overgaan.

‘Je hebt hulp nodig,’ zei Reacher. ‘Is het niet?’

‘Waarom zou jij je daar druk over maken?’ vroeg Lane.

‘Gewoonte,’ zei Reacher. ‘Reflex. Professionele nieuwsgierigheid.’

‘Ik heb al hulp,’ zei Lane. Hij gebaarde met zijn vrije hand door

de kamer. ‘SEALS van de marine, Delta Force, Recon-mariniers, Groene Baretten, SAS uit Engeland. De beste op de hele wereld.’
‘Je hebt een ander soort hulp nodig. Deze jongens kunnen best een oorlog beginnen tegen de kerel die je auto heeft gestolen, absoluut. Maar je moet hem eerst vinden.’

Geen antwoord.

‘Wat zat er in de auto?’ vroeg Reacher.

‘Vertel eens over je carrière,’ zei Lane.

‘Dat is lang geleden. Dat is het belangrijkste.’

‘Uiteindelijke rang?’

‘Majoor.’

‘Inlichtingendienst van het leger?’

‘Dertien jaar.’

‘Rechercheur?’

‘Voornamelijk.’

‘Goed?’

‘Goed genoeg.’

‘110th Special Unit?’

‘Soms. En jij?’

‘Rangers en Delta. Begonnen in Vietnam, geëindigd in de Golf, de eerste keer. Begonnen als tweede luitenant, geëindigd als kolonel.’

‘Wat zat er in de auto?’

Lane keek de andere kant op. Bleef lange, lange tijd stil en bewegingloos. Toen keek hij weer naar Reacher, alsof hij een besluit had genomen.

‘Je moet me iets beloven,’ zei hij.

‘Zoals wat?’

‘Geen politie. Dat zal het eerste advies zijn dat je zult geven, ga maar naar de politie. Maar dat weiger ik en je moet me beloven dat je het niet zelf zult doen achter mijn rug om.’

Reacher haalde zijn schouders op.

‘Oké,’ zei hij.

‘Zeg het.’

‘Geen politie.’

‘Zeg het nog een keer.’

‘Geen politie,’ zei Reacher nog een keer.

‘Levert dat een probleem op voor je geweten?’

‘Nee,’ zei Reacher.

‘Geen FBI, helemaal niemand,’ zei Lane. ‘We lossen dit zelf op. Begrepen? Als je je daar niet aan houdt, steek ik je ogen uit. Laat ik je blind maken.’

‘Een merkwaardige manier om vrienden te maken.’

‘Ik heb hulp nodig, geen vrienden.’

‘Ik hou me aan mijn woord,’ zei Reacher.

‘Zeg dat je begrijpt wat ik zal doen als je dat niet doet.’

Reacher keek de kamer rond. Nam het allemaal in zich op. Een stille, wanhopige sfeer en zes veteranen van de speciale eenheden, stuk voor stuk onderdrukte dreiging, stuk voor stuk spijkerhard, stuk voor stuk naar hem starend, stuk voor stuk loyaal naar elkaar en achterdochtig naar de buitenstaander.

‘Je laat me blind maken,’ zei Reacher.

‘Geloof het maar,’ zei Lane.

‘Wat zat er in de auto?’

Lane haalde zijn hand weg bij de telefoon. Hij pakte de ingelijste foto op. Hij hield hem met twee handen hoog voor zijn borst vast, zodat Reacher het idee kreeg dat twee mensen hem aanstaarden. Boven, Lanes bleke en bezorgde gezicht. Onder, achter glas, een vrouw van een adembenemende klassieke schoonheid. Donkerblond haar, groene ogen, hoge jukbeenderen, een mond als een bloemknop, gefotografeerd met passie en expertise en afgedrukt door een meester.

‘Dit is mijn vrouw,’ zei Lane.

Reacher knikte. Zei niets.

‘Ze heet Kate,’ zei Lane.

Niemand zei iets.

‘Kate is gisteren aan het eind van de ochtend verdwenen,’ zei Lane. ‘Gistermiddag werd ik gebeld. Door de kidnappers. Ze wilden geld. Dat was wat er in de auto zat. Wat jij hebt gezien was één van de kidnappers die het losgeld ophaalde.’

Niemand zei iets.

‘Ze beloofden dat ze haar vrij zouden laten,’ zei Lane. ‘En het is nu vierentwintig uur later. En ze hebben nog niet opnieuw gebeld.’